

FLORENTINA LOREDANA DALIAN

HANUL DINTRE VII

EDITURA UNIVERSITARĂ

Proza unui nou început sau În căutarea timpului nepierdut

Proza Florentinei Dalian are profilul perfect al vieții trăite și ficționalizate: zâmbitoare și timidă, fragilă, ca o figurină de porțelan, dar foarte sigură pe sine în clipele de „criză”, de climax, umorul inserat fiind adevărata supapă de ieșire din măruntaiele existenței. Volumul **Hanul dintre vii** este bine încheșat și ritmat, lucrat în detaliu și cu un parfum stilistic din vremuri trecute și contemporane.

Dacă acesta ar fi fost volumul de debut, atunci sentința critică ar fi fost invariabilă și decisivă: o operă care te prinde, care naște imagini vii, care îți rămâne pe retina imaginației, generozitatea fiind cheia de boltă a lumilor descrise în atâtea medalioane de existențe fugare. Cum, însă, autoarea are deja un univers de creație confirmat, complex la nivel de scriitor, alternând între genuri - epigramă, poezie și proză -, atunci tot ceea ce rezultă este o confirmare a unei valori literare aflate de fiecare dată la început, fără să se suprapună cu alte scrieri anterioare, printr-o proșpețime întotdeauna bine temperată.

Corpusul de bucăți de proză, adunate într-o perioadă de șase ani (2014-2020), reflectă șantierul în care prozatoarea s-a aflat vreme îndelungată, în căutarea unui timp nepierdut. Nu avem aici o teamă față de timpul pierdut, de ceea ce a experimentat, de pildă, Proust prin amintirea involuntară a unui fapt din copilărie când a

gustat o pâine coaptă de două ori, înmuiată în ceai, și care în romanul său a devenit o *madeleină* eternă. De fapt, în cazul Florentinei Dalian avem un filon extra-biografic pe care îl explorează inteligent și meticulos, extrăgând din trecut imagini și secvențe autentice, nu atât în sensul că episoadele și întâmplările s-au petrecut aievea și aidoma, că sunt reale ori nu.

La Florentina Dalian, tehnica folosită este cea a „jurnalului” și „fotografiei” memoriei (fluxul memoriei), asociată cu umorul personal, ponderat și interstițial, ce ascunde mesajul tainic, miezos care este adevărata matrice a prezentului volum de excepție, ca stil și compoziție:

Mda, am înlocuit lumina taborică... am înlocuit-o cu lumini artificiale. Peste tot lumini și luminițe, globuri, globuri, globuri, vitrine colorate. Ce sperăm? Să facem mai multă lumină în noi? (Jucării)

A trecut, dar numai aparent, lucrurile profunde și adevărate nu trec. (Hanul dintre vii)

Plecăse poate și ca să mai apuce să vadă ceva din lumea pe care urma să o părăsească nu peste mult timp. Ce ciudat! Cât de greu ne dezlipim de lumea asta, cât am vrea să o simțim de a noastră, cât ne-am dori s-o putem căra după noi prin buzunare! Ni se promite o lume mai bună și credem în ea, dar tot ne pare rău după cea de aici. După munți, după râuri, după roua dimineții, după mare... (Dolmabahce Sarayi)

Natură serenă, lucidă, dar nu lipsită de complicații existențiale, generate de o acută conștiință morală individuală în oglinda realității personale și înconjurătoare, Florentina Dalian își instrumentalizează direcțiile narrative

spre o viziune hermeneutică largă, în proximitatea unui univers ce îi aparține și în care se regăsește integral, fără a apela la alte resorturi stilistice superflue. Proza care deschide acest volum plin de bijuterii descriptive confirmă cunoașterea acestei lumi trăite, nu imaginate, din motive transficționale, cum se întâmplă la alți autori calofili. Fraza curge și învăluie simțirea cititorului, creându-se astfel o magie în text, un univers de personaje și de relații care arată că valoarea autoarei nu este o sfortare, ci dovada artei de a fi naturală, autentică.

„Începuse ninsoarea. În lumina becurilor, fulgii căpătau un dans amețitor, pe care se opri o clipă în loc să-l privească. Bătăile inimii nu i se potoliseră. Orașul era luminat feeric și toată această feerie vorbea despre o fericire artificială, dar care îți dădea o stare de bine. Viscoala și prin sufletul ei și deodată îi veniseră lacrimile. I se amestecau pe obraji cu fulgii topiți, dar ea nu mai simțea nici frigul, nici fulgii, ci doar inima bătându-i a tristețe, a regrete, dar și a bucurie. În seara asta va veni Moș Crăciun și la ei. Pentru prima dată de când se știu.” (La noi, de ce nu vine Moș Crăciun?)

Când umorul apare în decor grecesc, acesta este irumptiv, stârnind hohote de râs, de vezi ca în niște cadre de film ceea ce se „întâmplă” printre cuvinte, în aceste falduri frastice. Lumea lui Zorba este readusă la viață în câteva notații ce farmecă și se acumulează ca într-o cascadă de imagini și de replici. Din această ultimă perspectivă, dialogul este una din armele forte ale prozatoarei, care stăpânește aproape dramaturgic, nu mai puțin vivace, „arta conversației”.

- Ai văzut delfinul? Așa-i că-i frumos?

- Da, căpitane, răspund topită.

Nu mă privește, stă cu ochii lipiți de mare.

- Ești frumoasă, lady, și m-am prins că mă placi. Dar eu sunt logodit.

- E frumoasă logodnica ta?, mormăi, cu inima cât un purice.

- Tu ce spui, e frumoasă?, întreabă, arătând cu mâna în larg.

- Ești... logodit cu delfinul? (**Delfinul**)

Piesa de rezistență și de sinteză stilistică a volumului, proză care dă titlul volumului, ne surprinde prin vastitate și desfășurare, povestind, în racursi, o întâmplare fascinantă despre o reîntâlnire într-un decor potrivit, de viscol, („...a fost demult și a fost degeaba”), dar într-o vibrație afectivă cu un efect liric aparte. De aceea, putem afirma că „le style c'est l'homme même”, după celebra expresie aparținând lui Buffon, și adaptând aici ca „stilul este Florentina Dalian însăși”.

Nicolae Florentin Streche

La noi, de ce nu vine Moș Crăciun?

- Ileanăăă, n-auzi că plânge ăla micu'? Du-te de vezi ce-are!

Mda, plânge ăla micu'! De parcă zici că l-am făcut eu. I-o fi și lui foame, că cine știe de când n-a mai mâncat.

- Mă duc, mamă, stai să termin de mestecat mămăliga!

Or fi și case în care se mănâncă și altceva de Crăciun decât mămăligă cu fasole și murături. Cu siguranță sunt, ea știe, că la cei șaisprezece ani, a apucat să mai scoată nasul în lume. Ăștia mici nu prea știu, ei cred că așa e normal, că așa se trăiește. Că e normal să te întrebi în fiecare zi ce vei mânca mâine. Mai capătă cei mici la biserică, mai aduce taică-su câte-un ciur de mălai, vreo felie de șuncă, atunci când are chef să muncească pe la vreunul prin curte. Prea rar, că „el nu-i slugă”, și-apoi, decât să-i zvârle ăia ceva de mâncare, mai bine o sticlă de țuică. Măcar cu aia mai uiți. Uiți că ai șase copii care trebuie hrăniți, îmbrăcați, încălțați, că ai nevoie de lemne de foc. Ca mâine vine și-al șaptelea. Să fie sănătos! Copiii sunt dar de la Dumnezeu. Auzise ea undeva formula asta și, când se uita în ochisorii lor senini, chiar credea că-i așa. Dar părinții ei de ce nu știau să prețuiască darul? Nu le spusese nimeni că darurile de la Dumnezeu trebuie cinșite, nu batjocorite, nu lășate în voia sorții, umilite, chinuite, înfometate, trimise la cerșit, puse să aibă grijă unele de altele? Știa că n-ar trebui să-și judece

părinții. Dar cum să nu-i judeci, când stomacul ți-e gol de două zile, când îți e rușine să ieși din casă, să mergi zdrențăroasă la școală printre colegi bine îmbrăcați, când aștepti la mila altora? Îl auzise ea pe preot zicând că trebuie să-ți cinstești părinții. Și nu că n-ar fi avut dreptate. Dar ar fi vrut să-l întrebe de ce nu le spune și lor să-și cinstească odraslele. Nu l-a întrebat, așa, dintr-o silă, fiindcă se aștepta la o predică, ori ea nu de predici ducea lipsă. Când toată ziua îi ștergi la fund p-ăi mai mici, când ți se rupe inima de mila lor că le e foame, că n-au de niciunele, nici măcar cu ce să se joace, când te gândești cum să împarți, ca din amărâta aia de bursă de la școală să le faci și lor parte măcar de niște turtă dulce și ceva eugenii, când stai cu inima cât un purice să nu-ți ceară tata bani de băutură sau mama, de medicamente, când treci prin toate astea, nu-ți mai trebuie lecții de viață de la nimeni. Le-ai spune că n-au învățat ei din toate cărțile alea ale lor cât te-au învățat pe tine șaisprezece ani de sărăcie. Dar nici asta nu poți să le spui, că săracul e umil și n-are grai în fața altora mai ajunși, chiar dacă nu-s cu altceva mai presus decât el. Așa cum ea nu îndrăznește la școală să-și contrazică vreo colegă sau vreun coleg, chiar și atunci când e sigură că are dreptate. Sărăcia e cea mai bună școală a smereniei, dar și cel mai mare dușman al demnității umane.

- Dă-te, Aniță, să nu te frig cu tuciul, stai să răstorn mămăliga!

- Da', Ileană, eu vreau să te-ntreb ceva.

- Păi, ce mai stai, întreabă!

- Da' mi-i rușine să te-ntreb.

- Atunci nu-ntreba!

- Da' vreau să te-ntreb.
- Atunci întrebă și nu mă mai zăpăci!
- Ți-am scris întrebarea aici, în bilet.

I-l azvârli pe masă și fugi afară. Ileana luă biletul curioasă și-l desfăcu. Rămase țintuită, cu tuciul într-o mână și biletul în alta, cu privirea dusă prin ochiul de geam prin care întrezărea fărâme din altă viață, dintr-un alt fel de trai. Rămânea de multe ori cu privirea dincolo de realitatea casei aceleia, dacă se poate numi casă o cocioabă cu o singură cameră și-o polată, în care se-adăposteau opt suflete. „La noi, de ce nu vine Moș Crăciun?” Asta o-ntrebase Anița în bilet. *Întrebă-i pe mă-ta și pe tac-tu!*, îi venise primul gând. Apoi, își aminti că soră-sa n-are nicio vină, cum n-are nici ea, nici cei patru băieți. Ce să-i răspundă? Anița avea opt ani, încă mai credea în Moș Crăciun, de care auzise la grădiniță și la școală.

Da' cum nu venise? Venise și la ei. Anul trecut le mai adusesse un frățior. O gură în plus de hrănit, alte țipete care o-mpiedicau să-și facă lecțiile, că măcar la carte trebuia să fie și ea în rând cu lumea, dacă-n rest arăta ca un extraterestru printre ei. Da-i era drag de el, așa frumușel, cu ochișorii lui albaștri, mic și sighinaș, arătând ca o jucărie stricată. Poate-ar trebui să lase rușinea și să se ducă să-i mai ceară doamnei Maria o sticlă cu lapte. Dar nu prea mai avea obraz, de când maică-sa refuzase s-o ajute la deștelenit curtea. Că și asta-i o cucoană, de zici că cine știe ce studii ar avea ori din ce os domnesc s-ar trage. Ileana definea cu intransigență atitudinea părinților ei: lene, nesimțire, iresponsabilitate. Când ai atâția copii, n-ar trebui nici noaptea să dormi, să nu-ți stea mâinile și picioarele din muncă, să lucrezi și pe mult și pe puțin, ce

ți-o da omul, numai să duci acasă. Da-i mai ușor să te vaiți și să-ntinzi o mie de mâini.

- Stai, Georgică, nu mai plânge! Lasă că ți-oi da niște mămăliguță, când se mai răcește. Dar deocamdată, am de răspuns la o-ntrebare.

Anița își lipise nasul de fărâma de geam, spionând de-afară să vadă dacă soră-sa citise biletul. Îi făcu semn să intre.

- Am văzut ce m-ai întrebat.

- Și?

- Și... Moșul vine cu sania, știi, și uneori ...

- Să nu-mi spui că se-mpotmolește-n zăpadă! La alți copii a ajuns. Mi-au spus mie ce le-a adus. Și-apoi, unde vezi tu zăpadă, anu-ăsta nici n-a nins. Ileană, de ce la noi nu vine niciodată Moșul? La școală, ne-a dat să-i facem o scrisoare. Toți i-au spus ce să le aducă, eu doar l-am rugat să vină. S-aducă ce-o vrea el, numai să vină și la noi!

- Poate-o să vină, Aniță...

- Când???

- Diseară, cine știe...

- Mă minți!

- Poate nu te mint. Eu de unde să știu, că n-am vorbit cu el. Dar, dacă ești cuminte... Stai tu și ai grijă de Georgică, eu am o treabă în oraș.

Se hotărâse în timp ce vorbea cu Anița. Nu-i drept să lași un copil să creadă că numai pe el, din câți sunt, pe el și pe-ai lui, nu-l iubește Moșul. E ca și cum i-ai spune că pe el nu-l iubește Dumnezeu. Ori asta e o minciună. Nici la ea nu venise Moșul când era mică, dar pe ea n-o interesase. Era altă fire, mai tare, mai răzbătătoare, chiar dură când era nevoie. Viața fusese mult prea aspră cu ea, ca să se mai

mângâie amăgitor cu minciuni frumos ambalate. Aflase mult înaintea celor de vârsta ei că nu există Moș Crăciun, ca și cum ar fi știut dintotdeauna, astfel că fusese scutită de această deziluzie a copilăriei.

Dar pe soră-sa nu se-ndura s-o lase să treacă prin asta. Se va duce la Ștefan și-o să-l roage. Dansase cu el la Balul Bobocilor, îl plăcuse și parcă simțise că nici ea nu-i era lui indiferentă. Dar, la fel ca și Moș Crăciun, știa că pentru ea nu există nici alți „moși”. Voise s-o conducă până acasă, dar ea inventase tot felul de scuze și pretexte și aproape fugise de el, ca să nu-l lase să vadă gardul dărâmat, cu izmenele copiilor atârinate pe el. De-atunci îl cam ocolea, dar dacă era un bun coleg, dacă chiar avusese o urmă de sentiment pentru ea, n-o va refuza. Îi crăpa obrazul de-acum când se gândea că se duce să-i ceară, dar știa că, pentru el, câteva zeci de lei, poate o sută, nu erau mare lucru. Apoi, îi va promite că-i va restitui din bursa viitoare. Îi va spune adevărul, ce mai conta, oricum cauza era pierdută. Dacă va dori, îl va duce în mizeria lor, să se convingă că nu-l minte. Asta e, în fond rupea o dată pisica și gata. De-abia nu mai trăia cu-o iluzie.

Sunase la ușă, cu inima omului dus la tăiere. Răspunsese doamna Șerban și o invitase în casă, nu fără o mimică întrebătoare, mirată. O rugase să aștepte în holul imens al vilei care se înșira pe două etaje. *Doamne, ce viață au unii, ce lux, ce frumusețe! Și bradul, cu luminițele lui! Mi-aș dori pentru mine și ai mei măcar parterul acestei case. Dar ce zic? Măcar o casă curată și decentă, o cameră doar pentru mine și Anița, fie ea și dată cu pământ pe jos. Și când te gândești că cei care trăiesc astfel nici măcar nu realizează ce fericiți sunt!*

- Ileana, ce-i cu tine? De ce n-ai sunat înainte? Poate nu eram acasă...

- Eu, știi, mi s-a stricat telefonul, adică... I-am scăpat... *Ce fac?! Iar minciuni?* Ștefan, adevărul e că eu n-am telefon. N-am avut niciodată.

- Cum să n-ai telefon?! Nici măcar fix?

- Nu. Trăiesc într-o sărăcie lucie. Știu că nu te interesează, dar are legătură cu ce-am să-ți spun. De fapt, să te rog. Suntem șase frați, eu fiind cea mai mare. N-avem de niciunele. Trăim într-o cocioabă la marginea orașului... de-aceea n-am vrut să mă conduci atunci, după bal.

Lăsase capul în jos.

- De ce nu mi-ai spus? Am crezut că nu mă plăci.

- Nu-i adevărat. Dar... n-avea rost. Așa... sora mea de opt ani m-a întrebat mai devreme de ce la noi nu vine niciodată Moș Crăciun și n-am avut inima...

-Destul! Am înțeles. Uite, mama pregătise niște pachete pentru copii instituționalizați. Uite-aici, ia câte poți duce și fii un Moș Crăciun adevărat. Scuză-mă că nu te pot conduce, Roxana e la mine, sus. După ce, înțelegi? .. după ce am crezut că tu nu... am invitat-o pe ea să petrecem revelionul și ne-am împrietenit și...

- Foarte bine! Oricum, vă potriviți mai bine. Mulțumesc, Ștefan! Aș vrea, totuși, să plătesc cumva. Poate din bursa viitoare sau în rate, te rog să-mi spui.

- Bineînțeles c-ai să plătești. Îmi vei face tema la matematică tot anul viitor.

- Dar tu n-ai nevoie să-ți fac eu tema, ești bun la matematică.

- Și dacă sunt bun, ce? Îmi e o lene teribilă să scriu. Așa rămâne. Acum, te rog să mă scuzi.

- Desigur. Dumnezeu să-ți răsplătească!

Începuse ninsoarea. În lumina becurilor, fulgii căpătau un dans amețitor, pe care se opri o clipă în loc să-l privească. Bătăile inimii nu i se potoliseră. Orașul era luminat feeric și toată această feerie vorbea despre o fericire artificială, dar care îți dădea o stare de bine. Viscoala și prin sufletul ei și, deodată, îi venira lacrimile. I se amestecau pe obraji cu fulgii topiți, dar ea nu mai simțea nici frigul, nici fulgii, ci doar inima bătându-i a tristețe, a regrete, dar și a bucurie. În seara asta, va veni Moș Crăciun și la ei. Pentru prima dată de când se știu.

Dând cu ochii de gard, reveni la realitate. Același gard dărăpănat, aceeași casă-ntr-o rână, același horn schilod prin care arareori iese fum. Ce contează? A venit Moșul! Intră în polată, apoi deschise ușa singurei camere unde se înghesuiau, de regulă, toți într-un pat. Anița plângea într-un colț, cu sughițuri abia auzite, cu pumnișorii la ochi. Georgică adormise, băieții pleaseră să colinde, mămăliga, acum doar pe sfert, înțepenise pe masă. Taică-su sforăia, întins pe jumătate de pat, maică-sa, pe un scaun, împletea un ciorap, la lumina lămpii care scotea un fum greu suportabil. Își aminti feeria de lumini din casa lui Ștefan și era gata s-o podidească iar plânsul. Dar își aduse aminte că, în prezența celor mai mici, ea nu are voie să plângă. Și-apoi, avea de șters lacrimile Aniței. Se duse la ea.

- Aniță, de ce plângi? Nu mai plânge! Am să-ți dau o veste minunată! Ți-am spus că mă duc în oraș. Cu cine crezi că m-am întâlnit în poartă când m-am întors? Cu Moș Crăciun!

- Minți! Mincinoaso! Du-te, să nu te vad!

- Aniță, cum să mint? Ia uite ce de pachete am pentru tine! Pentru tine și frații noștri. Hai să le desfacem, să vedem ce ne-a adus!

- Pleacă! Ești o mincinoasă! Nu mă interesează ce-ai adus în pachetele alea!

Ileana întoarse ochii spre maică-sa, întrebător. Aceasta, cu un semn din cap, adăugă cu voce stinsă:

- Las-o, Ileană! I-am spus.
- Mamă! Ce... i-ai spus?
- Adevărul. Că nu există Moș Crăciun.
- Ce-ai făcuut?!

Strada era luminată de aceleași beculuțe, care acum păreau și mai strălucitoare, așa, reflectate în albul zăpezii care se așternuse de-o palmă. Omătul scărțâia ușor sub ciubotele ei uzate. Mergea ca să meargă și inspira aerul rece, pe care îl returna apoi sub forma unui abur fin. Ferestrele erau luminate de instalații care mai de care mai colorate. Parcă și stelele se vorbiseră să participe la feeria sfârșitului de an. Se aplecă și adună în mâini zăpadă, o strânse tare până ajunse bulgăre și-l aruncă în primul bec, pe care-l și nimeri. *Lumini mincinoase!*

Jucării

Mda, am înlocuit lumina taborică... am înlocuit-o cu lumini artificiale. Peste tot lumini și luminițe, globuri, globuri, globuri, vitrine colorate. Ce sperăm? Să facem mai multă lumină în noi?

Cătălina își auzea gândurile și pașii, călcând apăsat zăpada proaspăt căzută pe străzile orașului. Se oprise indecisă în fața unui magazin cu geamurile acoperite de globuri multicolore. Trebuia să cumpere niște cadouri pentru Irina și Andrei, copiii familiei Tomescu. Nu prea se pricepea la cadouri pentru copii. Deși ea însăși abia ieșise din copilărie. La cei 19 ani, încă se mai gândea la fostele ei jucării. Îi veni să râdă... un râs amar. *Bietele mele păpuși din linguri de lemn!* Nu se jucase cu păpuși adevărate, nu-i plăceau. *Făcătură! Iluzii. Așa cum e cam totul în viața noastră. Moș Crăciun!* pufni, văzând jucăria din geam, cu mișcări mecanice, sunând dintr-un clopoțel ca un perpetuum mobile. *Sta-ți-ar bateria! Altă iluzie! De ce trebuie să-i mințim pe bieții copii? Ca să-și înceapă viața cu o deziluzie măreață. Când am aflat că nu există Moșul ăsta inventat, am zăcut o săptămână. Ai mei nu știau cum să mă mai îmbuneze cu fel și fel de cadouri. Oameni mari, lipsiți de imaginație! De parcă eu după cadouri plângeam! Îmi furaseră mirajul, așteptarea, surpriza... Cred că, de fapt, ieșirea din copilărie atunci s-a produs. Mai bine!*

Intră și mângâie cu privirea plasa cu luminițe așezată neglijent pe un scaun. Niciodată nu-i plăcuse perioada aceea dintre Crăciun și Anul Nou, cu atât mai puțin acum, când... I se părea că, în zilele acelea scurse între sărbători, ceva murea încetul cu încetul... ceva ce nu mai putea fi readus la viață. Ori poate această angoasă era doar urmarea acelei întâmplări din copilărie.

Avea vreo cinci ani. În seara de Revelion, un ofițer aflat la ei la masă zisese la un moment dat: „Și acum, să ieșim să împușcăm Anul Vechi!”. „De ce să-l împușcăm?”, întrebase contrariată, cu ochii măriți ațintiți asupra ofițerului de care era îndrăgostită în secret și cu care își spunea că se va mărita când va crește. Toți au râs. Dar nimeni n-a înțeles. Îi auzise ieșind în curte, hărmălaia lor și păcăniturile ajunseseră până la ea, deși își astupase urechile. Îi era milă de Anul Vechi, deși nu prea știa ce-i acela an. Pricepea numai că *cineva* era împușcat și că-l doare. Ofițerul îi explicase apoi că Anul Vechi trebuia împușcat pentru a face loc celui nou. „Dar acela vechi ce-avea, de ce nu mai era bun?” se revoltase, în hazul tuturor. Nu-i plăceau lucrurile noi, mai ales dacă, din pricina lor, ar fi trebuit să le arunce pe cele vechi. Lucrurile vechi îi vorbeau, aveau viață. De aceea nu-și aruncase niciodată păpușile din linguri de lemn făcute de bunica, dăruite ca să o distreze, dar pe care nu le-a vrut înlocuite cu fandositele alea de Barbie. Atunci, la Revelionul acela, brusc îi dispăruse îndrăgosteala de ofițer și i-a aruncat cu năduf, în față: „Nu mă mai mărit cu tine!” De data aceea, râsul clătinase ferestre. Și corzi ale sufletului. Ce știau ei?

- Alex, cu ce pot să te-ajut?

Vânzătoarea se adresase unui tânăr pe care Cătălina îl vedea din spate. Cu infatuarea celor 23 de ani ai săi, când bărbații se cred stăpânii lumii, Alexandru răspunse de parcă l-ar fi chemat Alexandru cel Mare:

- Pe mine nu mă puteți ajuta cu nimic.

Mioara Drăgan râse din spatele tejghelei. În șazeci de ani de viață văzuse ea destui zmei. Nu prea o mai impresionau aerele unui erou ca Alex.

Pe Cătălina, vocea lui Alexandru o scoase din reverie. Cunoștea vocea asta. Era chiar el! Ah! Nu voia să fie văzută. Se tot învârtea pe lângă plasa cu luminițe, de parcă ar fi descoperit în ea vreo nouă minune.

- M-am decis, doamnă Drăgan, tună Alexandru. Vreau un lego – trebuie să fie potrivit pentru un băiat de opt ani. Și, pentru fetiță, un ursuleț. La cinci ani, fetițelor le plac ursuleții.

Habar n-ai!, comentă în gând Cătălina. La cinci ani, fetițelor le plac ofițerii. Își camuflă cu greu un chicotit. Lego, ursuleț? Opt ani, cinci ani? Te pomenești că ia cadouri tot pentru... a! Bineînțeles! De bună seamă, și el a fost invitat la familia Tomescu. Acolo doar l-am cunoscut. Anul trecut, pe vremea asta. Ce ghimpe! Și încă n-am scăpat de el. Doamne!

Îl cunoscuse cu un an în urmă, la familia Tomescu. De cum îl văzuse, lumea i se păruse mai frumoasă. Inima începuse să-i bată cu putere, atât de tare, ca și acum, încât se temea ca bătăile acelea incontrolabile să nu fie auzite de cei din jur. Lumea ei se schimbase dintr-odată, topindu-se în zâmbetul lui, jumătate înfumurat, jumătate tandru. Ochii negri care o priveau de sub sprâncenele stufoase îi spuneau că nici ea nu-i era indiferentă. Dar

bucuria dură atât de puțin! Dintr-o cameră alăturată, apăruse prietena lui. Frumoasă, cochetă, elegantă. Ea era încă o copilă, îmbrăcată simplu, școlărește. Pentru conversație, Alexandru o întrebase la ce facultate are de gând să dea. Vrăjită de vocea lui de bariton-bas, se bâlbâise, se înroșise și, în final, fusese salvată de doamna Tomescu, care răspunsese în locul ei: „Cătălina va merge la Conservator. Pardon! Universitatea Națională de Muzică, așa îi zice mai nou. Studiază canto. Poate o vom convinge mai târziu să ne cânte. Are o voce superbă.” Se arătase impresionat, rostise doar „Adevărat?” ca și când nu i-ar fi venit a crede că fetița aceea stingheră din fața lui, cu mâinile așezate cuminte în poală, cea care nu fusese în stare să articuleze un cuvânt, ar putea să cânte fie și numai o gamă do major, darămite să mai aibă pretenții de Universitate. I se păruse totuși că în priviri are un licăr nou, ceva ca o lumină ce nu poate fi stăvilită. Dar poate i se păruse numai. Incertitudinile! Ce vipere care mușcă din noi! Dar atât de mult ne place uneori veninul acesta! Aflase ulterior, din conversație, că Alexandru studia Medicina, urmând ca în anul viitor să-și dea examenul de rezidențiat. Iar frumoasa lui prietenă termina Farmacia. Nu mai reținea cum o cheamă. Barbie! Ea așa o botezase: Barbie. Semănau destul de bine, ea și păpușa cu pricina: la fel de frumoase, dar la fel de artificiale. Pe ea se vedea, pe lângă Barbie, ca pe una dintre păpușile ei din linguri de lemn. Cum ar fi putut avea Alexandru ochi pentru ea, Cătălina? Și-apoi... Barbie vorbise cu multă emfază despre o iminentă căsătorie. El părea să nu aibă vreo opinie contrară. Își propusese să-l uite. Nu-l uitase. Dar se obișnuise cu absența lui. Știa că e acolo, undeva, făcând